

ностъ; то проецава, като една скръбна струна, на която изплаква своята мъжа едно разнато сърдце:

Нощъ, прибери въ безкрайността
Последний вѣкъ на младостта...

Трѣба да се празнае: г. Арнауловъ си е далъ сериозенъ трудъ, грижливо е работилъ и нека не се съмняваме, че съвѣстно е изпълнилъ своята работа. Неговиятъ стихъ е ясенъ, картиненъ и никждѣ почти не измъчва рѣчта. Поради това и самата антология добива цѣна въ нашата бѣдна отъ стихотворни антологични сборки поезия — особено изъ чуждата такава.

За еврейската поезия у насъ почти нищо не се знаеше. Трудътъ на г-нъ Арнауловъ ни дава колко-годѣ една прѣдстава за нея. А впечатлението е, че тя заслужава да бѣде прѣдставена у насъ съ не единъ само сборникъ.

Д-ръ П. ЕВГЕНЬЕВЪ

Изкуство и профанация. Нашиятъ общественъ, политически и той на изкуството животъ се характеризира съ неустановеностъ, клатушкане и катклизми, които сж дали извѣстнитѣ вече резултати въ всички тия области и които не чертаятъ никакви радостни перспективи. Изкуството, като нераздѣленъ спътникъ на живота, оказва не малко влияние върху формитѣ, въ които той се проявява — его защо погледѣть ни се спира специално върху него — изкуството. Отъ врѣмето на последната война, по една опасна реакция, завърлува у насъ една театрално-опереточна епидемия, която, ако продължава да се развива съ сжщата сила, застрашава да се прѣвърне въ една бавна, но сигурна асфиксия на нашето младо и тѣй хилаво още изкуство. Прѣвъ починъ за това даде „Свободенъ Театъръ“, който съ поамената по материални облаги „Корона“ (сега готвяща се да възкрѣсне въ драматико-комичния и театрално-оперния „Ренесансъ“) — могатъ да иматъ найсетнѣ право на сжществуване, като особенъ родъ увеселителни забавления,

но тѣ нѣматъ и не могатъ да иматъ нищо общо съ истинското изкуство. Най-лошото и опасното е това, че тѣ не се схващатъ отъ широката публика като такива, а като разсадници на изкуство „отъ най-чиста проба“ — съ което могатъ да извратятъ и безъ това неформения още вкусъ на тази публика. Интересно е това, че докато на западъ такъвъ сортъ изкуство се появява вслѣдствие прѣсищане отъ здравето — вслѣдствие извратеностъ, у насъ се появява прѣди още да се е зародило здравето и силното. Въ едно е, обаче, надеждата — че като всѣка епидемия тя ще върлува двѣ-три години и ще умре сжщо тѣй поради прѣсищане и крайното си опошляване — както това стана съ извѣстнитѣ на врѣмето си барабанисти. Характерно е при това, че, като нощни птици, бѣгащи отъ дневната свѣтина, тия заведения сж си наели за ръководители (особено въ музикалната частъ) хора съвсѣмъ неизвѣстни и бездарни, като сж прѣнебрѣгнати (тѣ не биха и приели, разбира се) най-добритѣ наши музикални сили. Покрай многото печални свойства е и това, че тѣзи заведения сж разсадници на бездарности и маниачества — и съ това наплюдяватъ страната съ единъ особенъ сортъ декласирани нещастници — единъ видъ артистически пролетариатъ. Отъ друга страна провинцията, която въ всичко подражава на столицата (най-вече въ отрицателното), се заразява не по-малко пламенно и довършва дѣлото въ най-жалкия му карикатуренъ видъ. Като най-вѣрна характеристика на това служи фактътъ, че *пропѣха* (и сега минаватъ за първи сили) хора, които никога въ живота си не сж издавали и не знаятъ що е тонъ. Праздноскитающа взети отъ улицата, станаха недосѣгаеми знаменитости. Лица, за които никой нищо не знаеше, поради музикалното имъ убожество и скудоумие се издигнаха до степенъ на *диригенти* съ голѣми прѣтенции и даващи си видъ на първо-класни европейски капацитети, които изнасятъ прочути музикални творения по такъвъ карикатуренъ начинъ, че на всѣкъждѣ на западъ за тази имъ

Изкуство